CADENA DE PREGÀRIA PER LES VOCACIONS 2026

ARQUEBISBAT
TARRAGONA

Deixa les teves xarxes i segueix-me

CONFERÈNCIA EPISCOPAL TARRACONENSE

Salutació del bisbe responsable dels seminaris i de la pastoral vocacional de la Conferència Episcopal Tarraconense

Hem començat ja fa dies el nou curs als nostres seminaris i hem de fer-ho donant moltes gràcies a Déu. Aquest any, ha augmentat el nombre de seminaristes a les diòcesis amb seu a Catalunya. En un temps en què l'Església afronta dificultats i la societat en la qual vivim no ens ajuda, és un fet que representa un motiu d'alegria i de responsabilitat. El seu camí necessitarà oració, suport i proximitat.

Imatge: MDCS 31. Taula de retaule. Vocació de Sant Pere.
Obra atribuïda a Joan de Rua, final s. XV - inici s. XVI.
Probablement procedent de l'església
de Santa Maria d'Ardèvol, Pinós (el Solsonès).

Un dia seran enviats a sembrar esperança fins i tot quan els resultats no siguin immediats, a mantenir obertes les portes de la salvació als homes i dones del nostre món, i a mostrar, amb la seva paraula i amb la seva vida, que l'Evangeli continua sent una proposta capaç de transformar el cor humà.

El temps de seminari no és una carrera, un itinerari acadèmic: és el misteri de l'amor de Déu que segueix present i actuant, que pren la fragilitat humana i la converteix en instrument de salvació. La vocació d'aquests seminaristes que tenim en els nostres seminaris no va néixer únicament a l'empara d'una família, o d'una escola o una parròquia, encara que tot això són elements que, sens dubte, hi han col·laborat decisivament; va néixer en el cor del Pare des de tota l'eternitat.

A l'Evangeli, Jesús, el Fill de Déu, va pronunciar unes paraules que defineixen el sentit de la vocació al ministeri sagrat quan va dir als seus apòstols: «No sou vosaltres els qui m'heu escollit a mi, soc jo qui us he escollit a vosaltres i us he confiat la missió d'anar pertot arreu i donar fruit» (Jn 15, 16). El sacerdoci no és una conquesta, sinó un do rebut, una missió, un do per a l'Església i per al món. I el que es rep de franc, s'agraeix amb humilitat i s'ha de viure amb generositat.

Quan arriba l'ordenació, els que seran ordenats es postren a terra mentre l'assemblea invoca els sants i es manifesta la seva petitesa perquè Jesucrist sigui gran en ells. I després, en el silenci de la imposició de les mans, l'Esperit Sant els configura en Jesús Bon Pastor, Sacerdot per sempre. Per això és important que el poble de Déu s'uneixi a la intercessió de la Mare de Déu i els sants per ells. És important que els fidels prenguin consciència que és tot el poble de Déu el que té la responsabilitat no només de pregar pels pastors i dels que són cridats a ser-ho, sinó també de col·laborar en la vida i el creixement de l'Església. La sinodalitat, que és un estil i un mode de ser de l'Església, ens recorda precisament que tots en som «corresponsables», cadascú en la pròpia mesura; però no hi cap batejat que no sigui també enviat a comunicar l'Evangeli i demanar a l'Amo dels sembrats que hi enviï més segadors (Mt 9,38).

La Cadena de Pregària és una manera d'exercir la nostra responsabilitat pregant per totes les vocacions: pels que ja han emprés el camí vers el sacerdoci, pels que el Senyor crida i vol cridar a seguir aquest camí, i, és clar, també per les altres vocacions: al matrimoni, a la vida consagrada, al diaconat permanent i al laïcat compromès.

Preguem, doncs, per aquells que el Senyor crida, perquè siguin fidels a deixar les xarxes i seguir-lo amb alegria i generositat.

+Salvador Cristau Coll
Bisbe de Terrassa

Reflexió

Aquesta bella imatge, si la mirem reposadament, ens parla de la pregària per les vocacions. La font evoca l'aigua del baptisme, d'on brolla l'inici de la vida cristiana i, per tant, d'on sorgeix tota vocació. L'església romànica ens recorda la comunitat que s'hi aplega per celebrar la fe i per pregar, en una cadena secular d'oració; alhora, l'església representa el lloc de discerniment vocacional, servei i enviament. L'horitzó llunyà, amb muntanyes, valls i el sol que s'hi endevina, ens fa pensar en el més enllà de la missió, cap on el Senyor ens crida i ens envia.

Vetlla de pregària

Lectura bíblica (Ef 2,19-22)

Ara, doncs, ja no sou estrangers o forasters, sinó ciutadans del poble sant i membres de la família de Déu. Formeu un edifici construït sobre el fonament dels apòstols i els profetes, que té el mateix Jesucrist per pedra angular. Sobre ell, tota la construcció es va alçant harmoniosament fins a ser un temple sant gràcies al Senyor. Per ell, també vosaltres heu entrat a formar part de l'edifici, fins a ser, gràcies a l'Esperit, el lloc on Déu resideix.

Paraules del papa Lleó

«Aquesta església és un únic edifici, format per moltes pedres. Una casa que creix amb constància al llarg dels anys, seguint un mateix projecte. Tots nosaltres som les pedres vives d'aquesta obra, que té a Crist com fonament i cimal, principi i fi. Molt més que un monument, la Basílica de la Sagrada Família segueix sent avui una obra en construcció, que ens recorda com la vida cristiana és sempre un camí, perquè es tracta d'un projecte que Déu duu a terme.

No estem, doncs, en una obra inacabada, sinó en un temple encara en construcció. La seva imperfecció no és un defecte, perquè dona testimoni d'un desig; no significa una mancança, sinó que expressa una promesa que volem honorar amb coherència. El nostre agraïment es converteix llavors en compromís, al mateix temps que cooperem en el projecte de Déu, és a dir, en la construcció a la que Ell mateix ens crida. Ja que som Temple de l'Esperit (*Cf*. 1C 6,16.19), aquesta obra coincideix amb la nostra vida, que Déu concep com una obra mestra, que hem de realitzar junts i ens crida a col·laborar amb Ell (*Cf*. 1C 3,9).»

(Homilia del papa Lleó a la Sagrada Família, 10 de juny de 2026).

Torre de Jesucrist, Basílica de la Sagrada Familia.

¿Què hi ha, en la meva vida i en el meu entorn (personal, familiar, eclesial, social), d'*imperfecte* que el Senyor em convida a veure com a *en construcció*, com a testimoni de la promesa de quelcom més gran dins del seu pla de salvació?

Testimoni

Des del moment en què vaig dir «sí» a la crida que Déu em feia, vaig anar descobrint que, en realitat, en mi hi havia una vocació a la unió amb Déu. Una vocació arrelada en el meu cor i que és comuna a totes les persones des de la creació.

Amb el temps vaig descobrir que, a més, tenia una vocació concreta al matrimoni. Aquest és el mode de vida que jo escollia, juntament amb la meva esposa, per viure humanament i, alhora, cristianament, essent també un camí de santificació.

Més endavant em vaig adonar que la meva vocació al matrimoni, que és una vocació de servei, podia projectar-se més enllà del mateix matrimoni, i vaig descobrir la meva vocació al diaconat. El diaconat és servei, especialment als més pobres i desemparats, i en el meu cas es deriva de la meva vocació al matrimoni.

No són dues vocacions paral·leles, que no tinguin res a veure l'una amb l'altra, sinó que totes dues estan unides a una vocació més gran, que és servir Déu, concretada en la vocació matrimonial i en el servei a l'Església i als més necessitats.

Dono gràcies a Déu per un regal tan gran i per tenir la meva esposa al meu costat, compartint aquesta manera de viure cristianament la nostra vocació.

Joaquim Molina Clota

Joaquim Molina i la seva esposa, Mari Carme Aguilar, durant l'ordenació diaconal a la Catedral de Solsona. 11 d'octubre de 2026. Fotografia de Lluís Closa.

Contacte

ARQUEBISBAT TARRAGONA

Si vols comunicar-nos a quin dia i hora et sumaràs a la Cadena de Pregària de l'arxidiòcesi de Tarragona, entra en aquest codi QR i trobaràs l'enllaç on inscriu-te ersonalment, com a família o com a comunitat:

CONFERÈNCIA EPISCOPAL TARRACONENSE

«He demanat al Senyor que em guiés;
Ell m'ha escoltat, res no m'espanta.»
(*Cf.* Sl 34 (33))